

Introitus:

Milostí jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar. Dopis Efezským 2:8

Čtení ze Staré smlouvy:

Hospodinovo jméno je pevnou věží, spravedlivý do ní poběží a bude v bezpečí.

Kniha Přísloví 18:10

Běh života aneb Křestní shromáždění

Dětem: V době Pána Ježíše a jeho apoštolů se nedávaly za vítězství v závodech žádné medaile. Vítězům dávali věnec nebo korunu z větví. U nás se dávají medaile a poháry.

Kdo z vás byl zlatý v uplynulém školním roce? Kdo byl stříbrný? A kdo bronzový?

Samozřejmě, jsou závody, v nichž vítězí jen jeden. Budete závodit, kdybyste dostaly věnec z trní? Asi ne. Já bych taky nespěchal do závodu, který by končil trnovou korunovací. To byl Kristus Pán. On to běžel. Jen jeden mohl tehdy vyhrát...

Byly ale také závody, v nichž vítězili všichni, kteří doběhli. Alespoň apoštol Pavel o tom mluví. Vavřínový věnec vítězů čekal na všechny závodníky, kteří doběhnou... Přeju Vám, abyste vyhrály mnoho zlatých medailí, ale stejně tak vám přeju, milé děti, abyste vyhrály i ten závod, kde vyhrává každý, kdo doběhne. Aby nás všechny jednou na prahu nebes vítal Pán Ježíš s věncem vítězů.

(Pokud si pamatuji, děti vždycky zlobilo, když nevítežily. Když nedostane odměnu jen ten první, ale všichni. Proč pak člověk zápasí, když při tom nemá být první?¹ Můžu si běžet, nemusím soutěžit a stejně získám věnec vítěze?!

Běh je tak dlouhý a náročný, že si člověk musí dobře rozmyslet, jak bude vynakládat síly, aby doběhl. Když se vydá úplně ze všech sil na začátku, možná nedoběhne! Nikoli, že bude pátý, desátý, dvanáctý... Ale nedoběhne k cíli. A tomu se teprve říká prohra.)

Když jsem chodil do základní školy, snil jsem o tom, že poběžím olympiádu v Moskvě v roce 1980. Neběžel jsem, běžel můj spolužák sprinter Lomický ze sportovní školy. Byla to jeho poslední olympiáda. Sokolovská líheň sportovců měla špatnou pověst, možná se tam sportovalo také s nějakými pilulkami. Dnes bych v běžích dělal tak leda rozhodčího, ale pořád ještě rozumím tomu napětí a kráse běžeckého sportu.

Život je podobný běhu. Řečeno přesně: Život **je** běh.² Podle textu pro dnešní kázání běžíme do věže pro svou záchranu. Běžíme o život, protože věž ve staré pevnostní architektuře znamenala poslední útočiště. I říčanský hrad byl vlastně obytnou věží.

Je jasné, že mi půjde spíše o ten Pavlův pohled na běh, ve kterém vítězí všichni, kteří doběhnou. A neběžíme jen každý sám za sebe. Běžíme společně. Pokud pro příklad myslím na Jana Křtitele a jeho bratrance Ježíše, pak to byla téměř štafeta. Jan vyběhl a všechny ujistil, že on není finišmen, on nepoloží cílovou rovinu. Bude to Ježíš. A štafeta,

¹ Apoštol na jednom místě předpokládá tento typ závodu, kde ten první dostává palmu vítěze a ti další ne: "Nevíte, že ti, kteří běží v závodní dráze, běží sice všichni, ale **jen jeden dostane cenu**? Běžte tak, abyste ji získali. Každý, kdo závodí, je ve všem zdrženlivý; oni proto, aby dostali pomíjivý věnec, my však nepomíjivý. Já tedy běžím ne jako bez cíle; zápasím pěsti, ne jako bych tloukl do vzduchu, ale zasazuji dobře mířené rány svému tělu a podrobují je, abych se snad — jiným hlásaje — sám nestal tím, kdo se neosvědčil." (1. dopis Korintským 9:24-27)

² A Pavel neviděl jen ten svůj život jako sportovní klání. V Antiochii Pisidské popsal Pavel úkol Jana Křtitele přiléhavě jako běh. Byla to téměř štafeta, kterou si bratrance předali: "A když **Jan dokončoval svůj běh**, říkal: „Já nejsem *ten*, za koho mne pokládáte; ale hle, za mnou přichází *ten*, jemuž nejsem hoden rozvázat sandály *na* nohou.“ (Skutky apoštolů 13:25)

to není jednoduché řemeslo! Běžec předávající musí dotáhnout svůj sprint tak, aby ještě předal a vybíhající běžec už musí mít rychlost aby převzal a nesmí předcházejícímu utéct. Je třeba ohledu a souhry mezi těmi dvěma sportovci. Dnes je to ve společnosti jinak. Dnes běží každý sám za sebe. Ale kde jinde, než v Božích drahách, než v křesťanství, najdeme to, čemu svět říká demokracie. Kde jinde se naučíme na sebe navazovat a přímo záviset jeden na druhém, kde jinde se naučíme vzájemné závislosti, než v Ježíšových štafetách jako učedníci Ježíše Krista?!

Když mám v tomto příměru popisovat říčanský sbor, tak jeden bratr je sprinter na krátké trati a druhý je vytrvalec. Jeden má dlouhé nohy, jiný má neskutečnou sílu. Už z pohledu na sprintera odhadnete, zda poběží silou či švihem. V té rozmanitosti se musíme učit spolu běhat tak, aby všichni zvítězili.

Dvě informace, abychom si rozuměli: To, co nám na běhu dělá největší potíže, jsou lidé na běžeckých drahách. Spoluhráči. Nedovedeme zvládnout předávky, běžec dobíhající vypustil a běžec pro rovinku mu utekl... Lezeme si do tratí, přešlapujeme, používáme lokty. Nejde nám ta souhra! Drtivou většinu našich potíží si spojujeme s nějakými lidmi. Maličký ječí do té doby, dokud nesedí na mamčině klíně. Děti na pískovišti si berou lopatičky a ten náš s brekem letí domů, protože mu někdo nevzal jen lopatičku, ale také rozšlapal bábovky. Později jsou to kluci ve škole. Kluk, který mne nemiluje. Děvče, které mi dalo vale. Ta moje mne nechala... Ten *můj*, který mne nechal... A už mne to v manželství netáhne... Pak jsou to ministři, kteří vládnou, prezident, který...

A druhá, základní informace: Cílem našeho běhání, našeho sprintu o spravedlnost je Kristus. To je konec závodu, k němu to směřuje. Jiřího dnes křtíme do jména Otce, Syna i Ducha svatého. Všimněte si formule, nikoli "ve jménu" ale "do jména" při tomhle křtu jde o Pána Boha, nejde o naše zvyky a nálady. Jde o Boha. I kniha Přísloví (18:10) to říká: "Hospodinovo jméno je pevnou věží, spravedlivý do ní poběží a bude v bezpečí."

Nejvíce o běhu v Bibli mluví apoštol Pavel, asi četl sportovní rubriky v novinách. A zcela zřejmě mu utkvěl v mysli zábavní sportovní průmysl. Kdo nebyl v aréně na tribunách, téměř jako by neexistoval, nemohl obchodovat, neoženil výhodně syna. Takový se nesetkal se správnými lidmi, nebyl s důležitými osobnostmi. Antický svět tedy rozuměl, co Pavel myslí sportovními výkony. Když apoštol Pavel v závěru života zpětně hodnotí svou minulost, vyjadřuje to řečí sportovních výkonů takto: "Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru jsem zachoval. Nakonec je pro mne připraven věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž i všem, kteří milují jeho zjevení." (2. dopis Timotejovi 4:7-8)

Křesťané procházejí podle mého pozorování čtyřmi obdobími svého života. Mezi startem a cílem jsou čtyři období lidského života. Možná je to ještě jinak. Hodně podobné jsou si církevní děti s těmi, co do církve přišli zvenčí. Nikomu není možné tato stádia vyčítat. Tak to prostě je, tím člověk zraje. Nemluvím teď o nějakých neměnných principech. Není to žádný zákon, jen většinou to tak je... A já to nechci popisovat, abych někoho cejchoval, hodnotil, ale abych vám pomohl pochopit sebe sama... A taky Boží dílo ve vás. A taky proto, abych vám řekl, že vás mám rád, ať jste v tom či jiném období svého běhu.

1. Období první - Uchvácen

První období popíšu sportovně: První trénink, dobrý trenér, lepší a věkově odpovídající kolegové, skvělý stadión, skvělý povrch - tartan, žádnou škváru, úžasná posilovna. A mají plavecký bazén a skvělého maséra...

Pozoruji křesťany, kteří jsou na začátku svého běhu víry nadšeni, že našli to, co mysleli, že neexistuje. Obrátí k Pánu Ježíši, vyznají svoje hříchy a udělají vše, co se podle nejlepších věrouk sluší. A nadšeně hodnotí svou novou současnost. Vrhají se do práce, jsou plní důvěry, která si Pánu řekne o zdraví a lepší podmínky života. Myslí při tom ale i na druhé, dovedou se modlit.

A nejsou to jen úplně noví křesťané. Bývají to také ti, co mají už za sebou nějakou tu škváru života, někde je už také pěkně zdupali. Tito lidé, zklamaní jiným křesťanstvím, po příchodu do nového sboru jednají velmi podobně. Jsou nadšeni, jak se zpívá, jaký je kazatel, jaká je péče o děti. Zdá se jim, že je tady to, co dlouho hledali. V co už ani nedoufali.

Já to chápu, rozumím tomu. Nezelehčuji to. Je to přirozené, lidské vnímání, ale je to i duchovní! Ale na druhé straně se na to nevážu, nejsem z toho na větvi. Většinou přichází další období lidského života:

2. Období druhé - Rozčarován

Řečeno sportovně: Při druhých závodech zjistíte, že kamarádi jsou na rozpiskách výhodněji umístěni, mezi rozběhy na sto a na čtyři sta metrů mají dostatek času. Každý běh má jinou strategii a na mne nikdo nebere ohled. Já musím na trať hned a bez možnosti soustředění a oddychu. Někteří bydlí v pokojích, které mají lepší sprchy. Mně sprcha upadla na první dotek. Jistěže vytanou na povrch lidské slabosti, nikdo není dokonalý. Jeden se hádá, druhý má sklon k pomluvám. No a teď jsem po tom všem mírně zmaten. Taky, po pravdě řečeno, zase nemůžeme obětovat všechny svoje představy.

V tom křesťanském pohledu začínáme zjišťovat pravdu... Vidíme druhé, jak se nesdílejí, jak se nemodlí, jak je jim těžko dát peníze a čas. Přijdou, když mají čas, žádná horlivost. Děti nemají ukázněné. A začíná nám vadit i samotné prostředí. Jako do kaple, to je uctivé, ale tady - vepředu plátno, to je jako by mne školili v bezpečnosti a ochraně práce?! To má být náboženství? Přijdu, když budu mít čas... A vodit sem někoho?! No - a proč?!

Popisuji ten údiv, jak je možné, že tohle by měla být církev, tohle by měli být Boží lidé? Vlastně to tak bylo stejně i se mnou. Jsem v církvi od počátku života, Bibli jsem měl ještě dřív, než jsem se narodil. A přesně tak jsem zrál, přesně takhle jsem běžel svůj život. Tohle je moje verze. A protože jsem pokračoval dál, nikomu nemám za zlé - ba to chápu - že je v téhle chvíli asi právě tady... Já došel ještě dál:

3. Období třetí - Znechucen

Zcela jsem byl znechucen. "To, co jsem ve světě opustil a už jsem se těšil, že to nikdy nepotkám, to jsem tu - v církvi - našel..." - říkají moji známí, jako kdybych to nevěděl a bylo mi to třeba říkat. A já jim rozumím. Vyjádřeno sportovní řečí: Na soustředění do Austrálie jedou jen vybraní, na toho mají peníze, já musím trénovat doma. Některé atletky dělají vrcholovou kariéru přes postel. Z mých představ se staly nároky a práva, která jsou pošlapávána. Jsem hluboce zraněn, jsem osudově zklamán. Kde je moje hodnota, moje důstojnost... Přece všude psali, že jsem nadějí české atletiky...

Jste na tom právě tak? Chápu vás a nehněvejte se na mne, že to tak řenu - dokonce to **vítám**, že jste přišli konečně na celou pravdu! Nečekejte na lidi, nečekejte ani na sebe, že budete lepší - nemyslete si, že něco lidského nás zachrání.

4. Období čtvrté - V cílové rovince

Přesto, že jsou věci tak, jak jsou - už na okolí nezáleží - chci doběhnout, chci předat a chci pomoci svému okolí. Záleží na tom, zda udělám to, co udělat mám. Vášnivě se vrhám do vztahů, byť v nich budu třeba i zklamán a odmítnut. Zrají lidé kolem mne, zraju s nimi také já. Docela čekám, že mne lidé, ti nejbližší, nakonec zavrhnou. Nevydělají mne to... A třeba mi řeknou, že jsem demagog. Nezkłame mne, jak se ke mně budou chovat ostatní křesťané. Nezkłame mne divná církev! Vždyť je to pochopitelné, copak mohu od lidí něco čekat? Důležité je, jak mne vidí Bůh.

Nikde nebudu tvrdit, že církev je lepší, než okolí, nikde se nebudu kasat, že mohu někoho poučovat. Budu říkat své názory, budu dělat, co mohu, ale nečekám, že na mne bude někdo brát velké ohledy, připraví mi dokonalý tréninkový program, přichystá skvělé pokoje a vynikající dráhy, přidělí mi skvělé trenéry a maséry. Pro nejlepší výkon to vše nepotřebuji, potřebuji Krista! A v jeho moci jsem já i ti, kteří jsou kolem mne.

Apoštol Pavel řekl v jednom svém kázání: “Avšak v žádném ohledu si **necením své duše víc, než abych dokončil svůj běh a službu, kterou jsem přijal od Pána Ježíše**: dosvědčovat evangelium o Boží milosti.” (Skutky apoštolů 20:24) Už se neohlíží na to, zda o něm všichni mluví pěkně, zda jej všude přijímají. Ne, to jej nakonec nezajímá. Jde dopředu. Ví proč!

A do města Filipis napsal: “Ne že bych již *toho* dosáhl, anebo byl už dokonalý; **usilovně však běžím, abych se opravdu zmocnil *toho*, k čemu se i mne zmocnil Kristus Ježíš**. Bratři, já si nemyslím, že jsem se *již toho* zmocnil; jedno však *činím*: zapomínaje na to, *co je* za mnou, a natahuje se po tom, *co je* přede mnou, běžím k cíli pro cenu Božího povolání vzhůru v Kristu Ježíši. Všichni tedy, kteří *jsme* dokonalí, takto smýšlejme. A smýšlíte-li v něčem jinak, i to vám Bůh zjeví. Jen se držme toho, k čemu jsme již dospěli.” (Dopis Filipianům 3:12-16)

A kde bere Pavel tuto jistotu? On ví, že v každém období je ten náš běh pod dohledem nejlepšího rozhodčího. On nás proměňuje Duchem svatým v jednotlivých časech našeho běhu ke své podobě: “A my všichni, spatřující s odhalenou tváří Pánovu slávu jako v zrcadle, jsme proměňováni v tž obraz, od slávy k slávě, jako od Pána Ducha.” (2. dopis Korintským 3:18)